

PYHÄN NEKTARIOKSEN VIIMEAIKAISIA IHMEITÄ

Vanhus Nektarios “voittaa kuoleman”

Vanhus Nektarios, Laurion Kamarizassa olevan Pyhän Nektarioksen kirkon perustaja kertoo:

Olin sairastunut vakavanlaatuisen syöpään. Rinnassani oli iso avohaava, josta vuosi jatkuvasti verta ja mätää. Tuskani olivat niin suuret, että monesti revin aluspaitani! Kuljin kohti väistämätöntä kuolemaa. Ajatelkaa, olin jo laittanut valmiiksi kuolinvaatteenikin ja kaiken muun hautajaisiin liittyvän...

Maaliskuun 26. päivän aamuna vuonna 1980 alakirkon ovi aukesi, kun olin siellä kirkonisännöitsijä Sofia Burdoun ja ikonimaalari Eleni Kitrakiksen kanssa. Sisään astui lyhytkokoinen, lähes kalju vanhus, jolla oli vain vähän tukkaa tallella takana. Hänen partansa oli vitivalkoinen. Vanhuksen koko hahmo oli aivan samanlainen kuin pyhällä Nektarioksella valokuvissa. Hän otti kolme tuohusta kynttilänmyyntipöydältä panematta niistä maksua lippaaseen. Kaksi tuohuksista hän sytytti. Hän kumarsi kaikkia ikonostaasin ikoneita lukuun ottamatta pyhän Nektarioksen ikonia, jonka hän ohitti. Minä en ilmestynyt kirkkosaliin. Minulla oli hirvittävät kivut ja olin verhon takana toimistossa. Vedin verhon syrjään ja näin vanhuksen. Hän seisoi solealla, pyhän portin edessä. Hän pani kämmenensä ristikkäin toisiaan vasten ja kysyi kääntämättä katsettaan: “Onko vanhus täällä?” Kirkonisännöitsijä, joka koetti suojata minua liialta kanssakäymiseltä vierailijoiden kanssa etten väsyttäisi itseäni, vastasi: “Ei, hänellä on flunssa, ja hän on kotona.” Vanhus sanoi: “Ei haittaa. Rukoilkaa, ja hyvää Pääsiäistä!” Sitten hän lähti. Samassa kirkonisännöitsijä tuli luokseni ja sanoi minulle: “Isä Nektarios, tuo vanhus, joka juuri lähti, muistutti kovasti pyhää Nektariosta! Hänellä oli palavat silmät; niistä leimusi liekit! Minusta tuntuu, että hän on pyhä ja että hän tuli auttamaan Teitä!”

Kuvittelin, että kirkonisännöitsijä sanoi noin lohduttaakseen minua. Kiitin häntä. Silti jokin ääni sisimmässäni sanoi, että niin asianlaita todella oli. Lähetin naisen etsimään vanhusta ja pyytämään, että hän palaisi. Molemmat naiset lähtivät yhdessä noutamaan häntä. Laskeuduin hitaasti toimiston portaat ja astuin sisälle alttariin. Syleilin Ristiinnaulittua kyynelsilmin ja painoin Häntä vasten rinnassani olevan haavan, joka vuosi lakkaamatta. Rukoilin Häntä. Samalla kuulin, että naiset saapuvat. Rouva Sofia huusi: “Isä, vanhus tuli!” Lähdin ulos alttarihuoneesta ja lähestyin heitä. Yritin suudella vanhuksen oikeaa kättä, mutta hän ei antanut, vaan suuteli sitä vastoin itse minun kättäni. Kysyin häneltä: “Mikä on Teidän nimenne?” Hän vastasi: “Anastasios.” Ihoni meni kananlihalle, kun kuulin hänen itsensä lausuvan tuon nimen, joka pyhälle Nektariokselle annettiin kasteessa!

Kehotin häntä kunnioittamaan pyhainjäännöksiä. Hän otti taskustaan ohuella rautakiskolla kehystetyt silmälasit, joissa oli vain yksi sanko. Heti, kun näimme ne, hämmästyimme kovin, sillä ne olivat pyhän silmälasit, jotka ovat vitriinissämme! Sain ne lahjaksi nunna Nektarialta. Vanhus pani ne silmilleen ja sanoi: “Lapseni, usko on kaikki kaikessa!” Hän alkoi suudella hyvin hartaasti pyhainjäännöksiä, joista kirkonisännöitsijä esitteli hänelle. Kaikki, jotka olivat pyhän Nektarioksen, hän kuitenkin ohitti välinpitämättömästi. Minusta se tuntui oudolta ja sain: “Vanhus, antakaa minulle anteeksi, mutta pyhä Nektarioskin on ihmeidentekijä! Miksette suutele häntä?” Silloin hän hymyili merkittävästi. Kun hän oli edennyt viimeisen vitriinin kohdalle, jossa on pyhän Nektarioksen veljenpojan maalaama ikoni sedästään, hän kysyi: “Mitä Anastasiokselle kuuluu? Voiko hän hyvin? Palasiko hän jo Pariisista?” Vastasin myöntävästi hänen kysymyksiinsä, vaikken tiennytkään mitään, pelkästään ollakseni huolestuttamatta häntä. Hän iloitsi kovasti. Hetken päästä kysyin häneltä: “Vanhus, missä asutte?” Hän osoitti ylös katon suuntaan, sinne minne silloin oltiin rakentamassa kirkkoa, ja sanoi: “Kotini

ei ole vielä valmis ja olen huolissani! Asemani ei salli sitä, että olen milloin siellä, milloin täällä!” Sanoin hänelle ikään kuin synnintunnustuksena: “Vanhus, kirkonisännöitsijä sanoi Teille, että minulla on flunssa. Hän valehteli! Minulla on syöpä. Tahdon kuitenkin tervehtyä saattaakseni työni päätökseen. Haluan saada pyhän pöydän kuntoon ja toimittaa kirkossa ensimmäisen liturgian, vaikka sitten kuolisin. Ei kuolema minua pelota!” Vanhus sanoi minulle: “Älkää olko huolissanne. Kyseessä on koettelemus.” Aioin juuri kysyä vanhukselta, keittäisimmeko hänelle kahvia, mutta hän ennätti jo ennen sitä vastaamaan: “Älä keitä. Minulla on kiire mennä Parokselle kunnioittamaan pyhää Arseniosta ja vierailemaan hengellisen lapseni isä Filotheoksen luona.”

Vanhus valmistautui lähtemään. Hän kulki suuren ikoninsa ohitse kiinnittämättä siihen mitään huomiota. Sain keskustelustamme rohkeutta ja kohotin käteni silittäakseni hänen kasvojaan. Sanoin liikuttuneena: “Rakas vanhukseni, rakas vanhukseni, Sinun kasvosi muistuttavat aivan pyhän Nektarioksen kasvoja!” Silloin kaksi kyynelpisaraa valui hänen silmistään, ja hän siunasi minut ristinmerkillä. Hän tarttui molempiin olkapäihini ja suuteli minua. Tunsin suurta liikutusta ja iloa, minkä vuoksi levitin käteni halatakseni häntä. Kun tein niin, käteni haroivat tyhjää, vaikka näin hänet edessäni! Ihoni meni kananlihalle, tein ristinmerkin ja sanoin hänelle uudestaan: “Vanhukseni, haluan elää toimittaakseni ensimmäisen liturgian tulevassa uudessa yläkirkossa. Pyydän Sinua, auta minua.” Silloin hän lähti kulkemaan ikoniansa kohti ja pysähtyi sen eteen. Tuolla hetkellä silmäni ikään kuin avautuivat. Tunsin suurta järkytystä, kun katselin välillä häntä ja välillä hänen ikoniaan. Hän sanoi välittömästi minulle: “Voi, lapseni Nektarios, älä murehdi. Koettelemus se on. Sinä paranet. Tapahtuu ihme, ja koko maailma saa kuulla siitä!”

Heti tämän jälkeen hän katosi edestämme, vaikka kirkon ovi oli lukossa eikä sitä avattu tuolloinkaan! Naiset juoksivat ulos tavoittaakseen hänet. He näkivät hänet bussipysäkillä. Hän nousi Laurioon menevään bussiin. Monet näkivät hänen nousevan bussiin, mutta kukaan ei nähnyt hänen astuvan siitä ulos! Hän katosi ollessaan bussin sisällä.

Tapauksesta kului kaksi ja puoli kuukautta. Kesäkuun toisena päivänä menin metropoliittamme Agathonikoksen kanssa Pyhän Sabbaksen sairaalaan tapaukseni vuoksi. Metropoliitta puhui minusta lämpimästi sairaalan johtavalle ylilääkärille, herra Papakonstantinoulle. Kun lisätutkimukset oli tehty ja lääkärrien palaverieja oli pidetty yksi toisensa perään, johtava ylilääkäri sanoi: “Kunnioitettu esipaimen, Teidän ei tarvitse pyydellä minua ja minun puolestani professoireita ja muita lääkäreitä, sillä tämä tapaus koskee enää vain pyhää Nektariosta ja isä Nektariosta!”

Sairaalassa rukoilin koko ajan hyvin hartaasti ja pyysin pyhää Nektariosta – omaa henkilöäni – parantamaan minut. Ollessani leikkaussalin pöydällä räikeiden valojen alla lääkäreiden ja sairaanhoitajien ympäröimänä, monien letkujen, veitsien ja neulojen keskellä “hakkasin” lujaa molemmilla käsilläni pyhän Nektarioksen “ovea”, huusin sisimmässäni hänelle pyyntöni. Ja ihme tapahtui! Viisitoista vailla yksi professori astui leikkaussalista ulos voimakkaan liikutuksen vallassa ja sanoi kaikille, jotka olivat tulleet paikalle: “Älkää olko huolissanne! Ottakaa isä Nektarios mukaanne ja viekää hänet hänen kirkkoonsa jatkamaan työtään, sillä täällä on tapahtunut suuri ihme!” Hänen edessään oli hiippakuntaamme metropoliitta Agathonikos, Itä-Attikin kunnanjohtaja Nikitas Kovaïos, sairaalan johtava ylilääkäri ja paljon muuta kansaa. Tohtori ojensi minulle sairauskertomukseni, joka sisälsi muun muassa lääkärinlausunnon, ja sanoi: “Isä Nektarios, olet voittanut kuoleman! Ota paperisi ja vie ne pyhälle Nektariokselle, suojelijallesi ja lääkärillesi, joka on parantanut sinut. Se kuuluu hänelle. Sinulla ei ole syöpää! Mitä on tapahtunut, sitä emme tiedä. Mene rauhassa...”

Voitte vain kuvitella, mitä tapahtui! Otimme lääkärinlausunnon ja tulimme Kamarizaan. Kir-

konkellot soittivat iloisesti. Kansa oli polvillaan maassa ja ylisti Jumalaa. Nostin käteni taivasta kohti ja sanoin hiljaa itsekseni: “Jumalani, ensimmäinen ja suurin kiitos kuuluu Sinulle, Sinun pyhillesi ja erityisesti pyhälle Nektariokselle. Ja toinen tälle siunatulle kansalle, joka lujasti uskoen rukoili jatkuvasti.” Todellakin, noiden ihmisten rukous auttoi minua paljon. Pyyksin, että kirkonkellojen soitto lopetettaisi ja kirkon molemmat ovet avattaisi sepposen selälleen. Sanoin: “Auttakaa minua. Nyt on minun vuoroni kontata! Menen polvillani niin kuin vain pystyn pyhän Nektarioksen ikonin luokse kiittämään häntä. Lunastan lupaukseni.”

Raahautuen pääsin perille. Huusin hänelle jo kaukaa itkien ilosta: “Pyhä Nektarios, tule iloitsemaan lapsestasi! Tule katsomaan ‘diplomiani’, sairauskertomustani, jonka annoit minulle, kun paransit minut! Se kuuluu sinulle!” Kaikki itkivät kovasti. Seuraavana päivänä tuli isä Nikodemos Anagnostou, nykyinen Ierissoksen metropoliitta, ja isä Agathonikos Faturos, nykyinen Kitroksen metropoliitta. He toimittivat kiitosrukoushetken yhdessä monien muiden pappien ja suuren kansanpaljouden kanssa. Erityisesti nuo kaksi metropoliittaa rukoilivat puolestani koko koettelemukseni ajan yhdessä oman esipaimeneni, metropoliitta Agathonikoksen kanssa, niin kuin tekivät myös lukemattomat maallikkoveljeni. Jumala varjelkoon heitä. Kiittän heitä sydämeni pohjasta.

Tervehtyminen parantumattomasta syövästä

Nea Smyrnan metropoliitta Agathangelos tunsu pyhän Nektarioksen hyvin läheiseksi itselleen aina siitä lähtien, kun hän otti osaa pyhän Nektarioksen pyhänjäännösten esiin nostamiseen vuonna 1953. Hän vieraili usein Eginan saarella pyhän Nektarioksen perustamassa naisluostarissa ja oli virkansa puolesta myös viimeistelemässä pyhän vastalaadittuja jumalanpalvelustekstejä painokuntoon. Hän kertoo:

Olen elämässäni kantanut monia ristejä. Raskain niistä oli sairauteni, joka kesti peräti kuusi vuotta. Kannoin silti tuota raskasta ristiäni uskossa Kolmiyhteiseen Jumalaan. Tätä uskoa minussa vahvistivat hurskaat vanhempani, pappisisäni ja edesmennyt iäti muistettava äitini. Sitä ruokki minussa lisäksi hengellinen isäni, Pyhän Haudan kirkon veljestöön kuuluva isä Kallistos Miliaras, pyhä ja viisas pappismunkki.

Edetkäämme kuitenkin asioissa aikajärjestyksessä. Kahdeksankymmentäluvun alussa, kun olin Didymoteihoksen ja Orestiaksen metropoliitta, sairastuin syöpään. Kreikkalaiset lääkärit eivät paljastaneet minulle mistä tarkalleen oli kyse, mutta sanoivat, että minun pitäisi valmistautua vaikeaan leikkaukseen. Heidän silmistään kuten sukulaistenikin silmistä saatoinkin kuitenkin lukea sairauteni laadun. Hienotunteisuudesta koetin olla paljastamatta lähimmilleni, että olin tietoinen tilanteestani. Vanha isäni sanoi sukulaisillemme: “Jos on niin, että Jumalan pitää ottaa hänet meiltä, Hän ottaa. Jos taas Hän haluaa vielä jättää hänet meille, Hän jättää”! Isälläni oli siis täydellinen luottamus Jumalan kaitselmukseen.

Diagnoosit sekä Kreikassa että muualla Euroopassa olivat lohduttomia: syöpä ja vielä vaikeanlaatuinen. Inhimillisesti katsottuna sairaus oli parantumaton. Lääkäreiden yläpuolella ja heidän lisäksi toimii kuitenkin ihmisrakkaudessaan Jumala, joka parantaa pyhiensä kautta! Rukoilin koko ajan palavasti ja anoin pyhän Nektarioksen suojelusta.

Tammikuussa vuonna 1983 menin Nea Smyrnan silloisen ja nyt jo edesmenneen metropoliitta Krysostomoksen saattamana New Yorkissa olevaan syöpäsairaalaan nimeltä Memorial. Leikkaus oli määrätty tapahtuvaksi maanantaina aamulla. Edellispäivänä osallistuin Kristuksen Ruumiin ja Veren mysteeriiin. Kun minua vietiin leikkaussaliin, metropoliitta Krysostomos antoi käsiini pyhän Nektarioksen ikonin. Liikuttuneena rukoilin jälleen kerran suojeluspyhäni

ja anoin häneltä Jumalan varjelusta. Samalla annoin hänelle lupauksen siitä, että toimittaisin jumalanpalveluksen hänen juhlapäivänään hänelle omistetussa uudessa, silloin vielä puolivalmiissa, äärettömän kauniissa kirkossa Eginalla. Leikkaus kesti kahdeksan ja puoli tuntia. Kun olin heräämässä nukutuksesta, kirurgi sanoi minulle: “Koko sen ajan, kun olitte teho-osastolla, olimme täysin toivottomia terveystilanteenne kohenemisesta. Näyttää kuitenkin siltä, että Teillä on paljon ystäviä tuolla taivaassa!”

Kiitin jatkuvasti Jumalanäitiä, jonka ikoni oli vuoteeni yläpuolella. Sen kiinnitti sinne Amerikan silloinen arkkipiispa Jakovos, joka myös vieraili luonani joka päivä. Kiitin luonnollisesti myös suojeluspyhääni Nektariosta, jolta anoin samalla sitä, että kuntoutuisin. Peräti kolmeen vuoteen leikkauksen jälkeen en kyennyt syömään enkä juomaan – en edes vettä sen vertaa kuin mahtuu pieneen kahvikuppiin! En kuitenkaan menettänyt hetkeksikään uskoani Jumalaan ja toivoani pyhän Nektarioksen apuun.

Ja ihme tapahtui! Kaikkien vakaalla uskolla kantamat palavat rukoukset tuottivat satona mehevät hedelmät: täydellisen paranemisen! Kaikki inhimilliseen tieteeseen perustuvat ennusteet osoittautuivat vääriksi, sillä “missä Jumala tahtoo, siellä voitetaan luonnon järjestys”.

Tässä kohden minun täytyy kiitollisena mainita ne palavat rukoukset, jotka Jumalalle pyhän Nektarioksen välityksellä kantoi iäkäs igumeni Nektarios Vitalis, Laurion Kamarizassa olevan Pyhän Nektarioksen kirkon perustaja. Rukoustensa lisäksi hän teki pyhälle vielä lupauksen votiivilahjastakin, jos parantuisin.

Kun kolme vuotta leikkauksen jälkeen tapasin arkkipiispa Jakovoksen, hän sanoi minulle: “Terve, sinä Jumalan ihme!”

Sallikaa minun vielä lisätä, että toipilasaikanani Amerikassa tulin tuntemaan joitakin potilastovereitani, jotka uskoivat lujasti Jumalaan ja paranivat. Eräs ateenalainen rouva – en koskaan unohda tapausta – oli hänkin hoidettavana samassa sairaalassa, Memorialissa. Kerran näin hänen pitävän käsissään pyhän Nektarioksen ikonia ja kuulin hänen sanovan: “Tiedän, että minulla on syöpä, mutta Jumala ei salli minun kuolla, sillä minulla on lapsia – – .” Näettekö uskon syvyyttä! Kun sitten menin toimittamaan jumalanpalvelusta Eginaan lupaukseni mukaan, tunnistin kirkkokansan joukosta tuon potilastoverini, joka oli tullut kiittämään pyhää tämän hänelle tekemästä suuresta ihmeestä. Jumala heltyy nähdessään meissä uskon, vaikka kuinka vähäisenkin. Hänelle kunnia tuhannesti! Kiitollisuuteni suojelijaani pyhää Nektariosta kohtaan on suunnaton. Hänen rakkautensa vuoksi olen hänelle velkaa koko elämäni!

Yllättävä apu munuaiskivivaivoissa

Arkkimandriitta Ambrosius Lazaris, Kaikkeinpyhimmän Jumalansynnyttäjän luostarin igumeni Amfikleian Dadionissa kertoo:

Vuonna 1989 kärsin suuresta munuaiskivestä, joka oli oikeassa munuaisessani. Kuten ymmärrätte, kärsimystä ei voi kuvata. Tuskat olivat hirveät. Kuitenkin: Kunnia Jumalalle kaiken tähden! Minut päätettiin lopulta lähettää Sveitsiin, minkä teki merkittävältä osaltaan mahdolliseksi Sveitsin metropoliitta Damaskinos; hän järjesteli asioita suurella rakkaudella.

Niin minut siirrettiin Genevessä olevaan, valtion ylläpitämään sairaalaan. Elettiin vuoden 1989 heinäkuuta. Leikkauksen otti hoitaakseen kuuluisa tiedemies Tajar. Kaikki tarpeelliset tutkimukset ja valmistelut tehtiin asiaan kuuluvasti. Leikkausta edeltävänä yönä kello yhdeltä istuin vuoteessani ja rukoilin pyhää Nektariosta anoen hänen apuaan. Herra armahda! Rukoil-

lessani siinä pyhä ilmestyi viereeni vuoteen laidalle ja sanoi minulle: “Ambrosius, nouse vuoteesta. Mennään käytävälle yhdessä istumaan.” Hän oli hyvin vaatimaton ulkoiselta olemukseltaan ja käytökseltään. Hänellä oli munkin skufia ja viitta. Hän hymyili ja oli täynnä hyvyyttä. Lähdin heti seuraamaan häntä ja menimme käytävään. Istahdimme sohvalle, joka oli tehty neljälle. Hän katsoi minua suoraan silmiin ja sanoi: “Miksi pelkää, eikö sinulla ole tarvittavaa luottamusta? Olisiko se ollut mahdollista, että me olisimme jättäneet sinut oman onnesi nojaan? Katso nyt, minä tulin!”

Kiitollisuuden kyyneleet täyttivät silmäni. Ennen kuin ehdin lausua sanaakaan, hän painoi koko kämmenensä sille kohtaa, jolla munuaiskipuni tuntui, ikään kuin tarttuen siihen. Samalla hän sanoi: “Tästäkö koskee? Eikö kipeä kohta olekin tässä?” Toiveikkaalla äänellä vastasin: “Kyllä, se on juuri siinä.” En ehtinyt sanoa mitään muuta, kun hän oli jo kadonnut! Hämmästyneenä katselin käytävää käännellen päätäni ympäriinsä, mutten nähnyt mitään. Käytävä oli tyhjä. Samalla tunsin, miten tuo suurikokoinen kivi alkoi laskeutua virtsatiehyttä pitkin. Koin, että minun oli pakko mennä tarpeelleni. Menin huoneeseeni ja käytin siellä tähän tarkoitukseen varattua astiaa. Ja voi ihmeitten ihmettä! Tuo suuri munuaiskivi putosi astiaan, jota piteilin kädessäni! Itkin vuoteellani tukahduttaen nyyhkytykseni, etten häiritsisi kanssapotilaitani, ja kiitin koko jäljellä olevan yöajan pyhää Nektariosta, jonka Jumalan armo lähetti luokseni kurottuen näin minun vähäpätöisen puoleen.

Kun sitten aamu valkeni ja suunnitellun leikkauksen aika koitti, itse leikkaava tohtori tuli huoneeseeni ja sanoi minulle: “Isä Ambrosius, oletteko valmis?” Vastasin: “Kyllä minä olen valmis, tohtori, mutta ennen kuin lähdemme leikkaussaliin, pyydän, että avaisitte yöpöytäni laatikon!” Hän näytti ihmettelevän sanojani, mutta suostui kuitenkin avaamaan laatikon. Kun hän näki siellä tuon suuren kiven, josta hän oli sanonut minulle, ettei se tule missään tapauksessa ulos muutoin kuin leikkaamalla, hän teki ristinmerkin ja toisteli moneen kertaan: “Teillä kreikkalaisilla on Jumala! Meillä taas ei ole mitään!”

Pyhä auttaa elinsiirtopotilasta

Kunnioitettu athoslainen munkki Mooses, Pyhän Johannes Krysostomoksen majan vanhus Kutlumusionin luostarille kuuluvalla Pyhän Panteleimonin skiitalla, kärsi maksakirroosista yli kahdenkymmenen vuoden ajan ja kesti kärsivällisesti tästä vakavasta sairaudesta aiheutuvat kiusalliset sivuoireet. Syyskuun 20. päivänä vuonna 1997 isä Mooses leikattiin Floridassa, Amerikassa. Hänelle tehtiin maksansiirto. Kun häntä vietiin leikkaussaliin ja nukutustoimenpiteitä oltiin aloittamassa, hän anoi itselleen pyhien kautta Vapahtajan Kristuksen armoa ja suojelusta.

Monituntista ja onnistunutta leikkausta seurannut heräämisvaihe oli hyvin tuskallinen. Sen päätyttyä isä Mooses tunsu itsensä väsyneeksi ja huonovointiseksi, mikä oli täysin luonnollista tuollaisen suuren leikkauksen jälkeen. Kun hän kipujen keskellä oli rukoilemassa mielessään, hänen eteensä ilmestyi pyhä Nektarios Ihmeidentekijä piispan puvussaan. Hän kertoo tästä: “Tunsin itseni väsyneeksi, enkä lakannut anomasta Jumalan armoa. Niin kuin ymmärrätte, leikkaus oli suuri kärsimys, ja elimistöni oli aivan uupunut. Tämän seurauksena henkinen tilainikin oli huono. En voinut tehdä mitään muuta kuin rukoilla entistä hartaammin.

Yhtäkkiä vuoteeni vierelle ilmestyi pyhä Nektarios koko piispallisessa komeudessaan; hänellä oli yllään meille valokuvista tuttu ristikankainen sakkos. Hän katsoi minua hymyilevin silmin ja sanoi: ‘Kaikkia pyhiä sinä kutsuit avuksesi paitsi et minua! Juuri minä kuitenkin tulin.’ Vain tämän hän sanoi ja katosi. Pinnistelin muistiani ja tajusin, että silloin, kun minua vietiin leikkaussaliin ja kutsuin avukseni pyhiä, olin eriskummallisesti tullut unohtaneeksi pyhän Nektaria.

rioksen, jota erityisesti kunnioitan. Näin hän siis tuli luokseni tuona vaikeana hetkenäni ja sanoi minulle nuo vähät sanat, joita ei lausuttu moittivassa sävyssä, vaan arvokkaasti, isällisesti, kohteliaasti. Siitä hetkestä lähtien aloin tuntea oloni hyväksi! Liikuttuneena ylistin kaikkihyvää Jumalaa, joka pyhänsä kautta kurrottui minun syntisen ylle ja antoi minulle runsaan armonsa. ‘Ihmeellinen on Jumala pyhissään’ (Ps. 67:36 LXX)!”

Sydänlääkäri paranee virtsarakonsyövästä

Äiti Kristoduli, Viotian Dauleiassa sijaitsevan “Jerusalemien luostarin” igumenia Kreikassa, kertoo:

Nunna Ksenin veli, Aris Baizanos, tunnettu sydän- ja yleislääkäri sekä ateenalaisen klinikan johtaja, sairastui virtsarakonsyöpään kesällä 1985, jolloin hänen vaimonsa odotti heidän toista lastaan. Eräänä päivänä hän tuli luostariimme jalkaisin Dauleian linja-autoasemalta asti; hän käveli 15 kilometriä ylämäkeä lujalla uskolla ja rukoili mielessään. Luostarin sisäänkäynnin kohdalla hän polvistui ja saapui pääkirkkoon polvillaan. Hän rukoili monin kyynelin Jumalanäitiä. Hän oli aivan keltainen. Hän pyysi meitä enentämään rukoustamme hänen puolestaan. Sitten hänet leikattiin, ja tutkimukset osoittivat kasvaimen pahanlaatuisiksi. Tapauksen vaikeudesta saimme kuulla eräältä yhteiseltä ystävältämme, joka pyysi meitä rukoilemaan kovasti. Kysyin, eikö Ariksen olisi parempi mennä ulkomaille hoitoon. Mies sammutti toiveikkouteni, kun vastasi: “Igumenia, valitettavasti hänellä ei ole elinaikaa enempää kuin kolme kuukautta.”

Toimimme heti sairaanvoitelun mysteerin. Lähetimme hänelle siinä pyhitettyä öljyä sekä pyhitettyä vettä. Hän otti joka päivä tipetillä molemmista pulloista muutaman tipan teelusikkaan, teki ristinmerkin, nielaisi seoksen ja sanoi: “Tämä on lääke, jonka Jumala minulle antoi!” Näettekö, uskon kaikessa suuruudessaan! Me puolestamme valvoimme ja rukoilimme. Myös alueemme esipaimen metropoliitta Hieronymos sanoi rukoilleensa Ariksen puolesta palavasti helluntain liturgiassa. Me rukoilimme jatkuvasti Jumalanäitiä ja pyhää Nektariosta. Toisinaan jopa sanoimme pyhälle Nektariokselle: “Pyhä, sinä olet ajallisesti hyvin lähellä meitä. Me riennämme luoksesi ja rukoilemme sinua – hyötyäksemme sinusta! Auta veljeämme Arista, niin rakennamme sinulle tänne luostariin pienen kappelin, jonne panemme ikonisi.”

Samoihin aikoihin, kun me rukoilimme Ariksen puolesta, rouva Dina Tzavara Dauleiasta, joka asuu nykyisin Ateenassa, soitti luostariin ja sanoi: “Igumenia, oletteko koskaan ajatelleet rakentavanne sinne pientä kirkkoa pyhälle Nektariokselle? Luuletteko, että sellainen olisi mahdollista?” Ihoni meni kananlihalle liikutuksesta. Kerroin hänelle kaiken juurta jaksan. Vakuutin hänelle, että otamme häneen yhteyttä heti, kun olemme valmiit etenemään asiassa. Ylistimme kaikki yhdessä Jumalaa. Aloimme samalla pohdiskella sitä, mihin kirkon rakentaisimme, sillä kaiken tapahtuneen jälkeen olimme jo luopuneet suunnitelmasta rakentaa pelkkää ikonikappelia. Eräänä iltana me kaikki kolme arvotonta nunnaa näimme pyhän Nektarioksen munkin hahmossa. Sauva kädessään hän näytti meille erään paikan luostarirakennusten yläkerroksesta ja sanoi: “Eikö tämä olekin hyvä paikka kirkolle?” Kun aamu valkeni, jokainen meistä epäröi puhua asiasta toisillemme. Minä rohkaisin mieleni ja kerroin tapauksesta. Voitte varmaan kuvitella hämmästystämme, kun me kaikki aloimme puhua tapauksesta täysin samoin!

Kesäkuussa sitten hiippakuntamme leirikeskukseen, joka on aivan tässä vieressämme, tuli eräs pappi puhumaan. Hänen mukanaan saapui myös eräs arkkitehti, jota emme luonnollisesti-kaan tunteneet. Voloksen Almiroksesta meille soitti eräs toinen pappi, joka pyysi meitä viemään sanaa tuolle leirikeskuksessa olevalle arkkitehdille, jotta tämä ottaisi yhteyttä häneen,

sillä hän oli kirkon kupolissa ja tarvitsi jotakin neuvoa. Kun insinööri sai sanan ja tuli luostariimme soittamaan, kerroin hänelle kirkosta, jonka halusimme rakentaa. Hän tarjoutui auliisti apuun. Käden käänteessä työt olivat jo täydessä käynnissä, mihin olivat edesauttamassa uskovien antamat lahjoitukset.

Lahjoituksiin liittyen minun kannattaa kertoa myös tämä tapaus. Eräs mies, jonka nimi on Tzobanakis ja joka on muistaakseni lentokonemekaanikko, tuli Ateenasta Leivadiaan vaimonsa kanssa. Hän kysyi joltakulta keskusaukiolla, minne tällä seudulla ollaan rakentamassa kirkkoa pyhälle Nektariokselle. Paikkakuntalainen tiesi luostarin rakennustöistä ja kertoi hänelle niistä. Luuletteko, että on sattumaa, että paikkakuntalainen oli perillä asiasta? Ei taatusti! Mitentä hän tuli kysyneeksi juuri tuolta ihmiseltä satojen muitten joukosta? “Kuka jumala on niin suuri kuin Sinä, meidän Jumalamme!” (Ps. 76:14 LXX) Ateenalainen tuli tänne vaimonsa kanssa, ja he polvistuivat kohdalla, jolla rakennettavan kirkon pylväät sijaitsivat. He rukoilivat palavasti ja tukivat meitä taloudellisesti ponnisteluissamme. Kun aloitimme työt, meillä oli viisikymmentätuhatta drakhmaa omaa rahaa, ja nyt olemme jo ylittäneet kuudentoista miljoonan drakhman rajan. Rouva, josta aluksi puhuin, lahjoitti meille kuusi miljoonaa drakhmaa. Nyt kirkko on jo puoliksi freskotettukin.

Tällä välin lääkäriystävämme Aris oli parantunut täydellisesti. Kun hän oli nauttinut neljäkymmenen päivän ajan päivittäin sairaanvoitelun sakramentin öljyä ja pyhitettyä vettä, hän meni hänelle määrättyihin tutkimuksiin. Kaikki näytteet olivat puhtaita! Hän eli neljätoista vuotta eikä suinkaan kolmea kuukautta, kuten hänelle oli sanottu, ja kuoli aivan toisesta syystä!

Rotkosta pelastuneet matkustajat

Pyhän Nektarioksen kirkon perustaja Laurion Kamarizassa, vanhus Nektarios, kertoo bussionnettomuudesta liittäen kertomukseensa kydyissä olleiden pyhiinvaeltajien nimet:

Evian Halkidassa asuvalla Filaletthis Kurniksella oli vatsassaan kovia kipuja. Hän rukoili pyhää Nektariosta ja pyysi tervehtymistä. Tällöin hän myös teki lupauksen ja sanoi: “Pyhäni, auta minua leikkauksessa ja suo, ettei minulla olisi syöpää. Silloin kokoan kotipaikkani asukkaita ja tulemme tänne Kamarizaan tilausbussilla kiittämään sinua.”

Leikkaus todellakin tapahtui, ja kaikki sujui hyvin. Herra Kurnis piti lupauksensa. Hän kokosi 55 ihmistä kotipaikkakunnaltaan ja tilasi linja-auton Thebasta. Hieman ennen pyhiinvaelluspaikan kirkkoa, ylämäessä, auton ohjauksjärjestelmä särkyi, minkä jälkeen bussi syöksyi suinpäin pellolle. Sieltä se jatkoi holtitonta menoaan ja törmäsi mäntyyn, joka katkesi. Tämän jälkeen se syöksyi sillan alle sillä seurauksella, että bussin pyörät irtosivat eikä siinä ollut enää mitään ehjää: ei ikkunaa eikä mitään muutakaan. Bussin peräpenkeillä oli istumassa joitakuuta vanhoja naisia, joita kuljettaja ei olisi halunnut ottaa ollenkaan mukaan, koska pelkäsi, että he voivat saada sairaskohtauksen korkean ikänsä vuoksi. Nämä olivat kuitenkin itsepintaisesti halunneet lähteä muiden kanssa ja olivat sanoneet täynnä uskoa: “Pyhä Nektarios auttaa meitä.”

Kun onnettomuus tapahtui, poliiseille välitettiin heti tieto siitä, ja he riensivät nopeasti paikalle. Poliisiautojen kanssa paikalle saapui myös ambulansseja, joihin oli otettu pressuja ruumiiden peittämiseksi.

Kuullessani onnettomuudesta polvistuin välittömästi senhetkiselä olinpaikallani. Kohotin käteni ja silmäni taivasta kohti ja tietämättä vielä tapahtuman yksityiskohdista sanoin: “Pyhä

Nektarios, miksi sallit tällaista kotisi lähellä? Mikset estänyt kädelläsi onnettomuutta ja pelastanut ihmisiä, jotka tulivat kunnioittamaan sinua?”

Sillä välin ambulanssimiehet alkoivat onnettomuuspaikalla vetää ihmisiä ulos bussista kuljettajan ikkunan kautta, sillä bussin ovet olivat hajalla. Bussi oli jäänyt lähes pystyasentoon, niin että sen takaosa oli maata vasten. Sisällä kaikki – niin kirkkoon lahjaksi tarkoitetut öljyt, ihmisten kassit kuin matkustajatkin – oli kuin yhtä ja samaa massaa. Ihmisparat eivät tienneet, missä he olivat!

Mutta suuren suuri ihme tapahtui: Kaikki 55 ihmistä saatiin autosta ulos elävinä! Kenelläkään ei ollut yhtä ainoaa haavaa, kenenkään nenästä ei vuotanut veri. Mitä kummaa oli tapahtunut? Hetkellä, jolloin bussi syöksyi syvyyteen, monet matkustajista olivat nähneet hunnullisen pappishenkilön auton yläpuolella! Hämmennyksessään he kuvittelivat, että se olen minä! Pyhä Nektarios oli paikalla ilmielävänä ja kannatteli bussia! Poliisit ja ambulanssimiehet eivät uskoneet silmiään. He eivät voineet käsittää sitä, miten kaikki matkustajat saattoivat selvitä onnettomuudesta elävinä. He tekivät ristinmerkkejä yhtenä ja sanoivat: “Ihme, ihme!” Kaikki tulivat välittömästi kirkkoon, ja polvistuimme yhdessä pyhän Nektarioksen ikonin eteen. Kyynelelmin ylistimme Jumalaa ja kiitimme pyhää Nektariosta.

Pelastuneet rakensivat onnettomuuspaikalle pienen ikonikappelin. He tulevat tänne joka vuosi huhtikuun 30. päivänä tai vapunpäivänä, missä yhteydessä toimitamme kiitosrukouspalveluksen. Paikalle kokoontuu runsaasti myös muuta kansaa. Toimitamme rukouspalveluksen paitsi onnettomuuspaikalla myös kirkossa.

Sokea pikku Vasilios

Vanhus Nektarios Laurion Kamarizasta kertoo:

Muutamia päiviä sitten eräs nuori äiti toi heti jumalallisen liturgian jälkeen pyhän Nektarioksen marmorisen ikonitelineen eteen viisivuotiaan pikkupojan. Tapaus on hyvin liikuttava. Olin parhaillaan toimittamassa anomuskanonia pyhälle Nektariokselle. Itkettynyt äiti osoitti minulle lapsen päätä. En ymmärtänyt häntä ja jatkoin palvelusta. Tunsin kuitenkin oloni jotenkin oudoksi ja käännysin katsomaan heitä. Jälleen nuoren äidin katseessa oli sama anova ilme, ja hän osoitti minulle pojan päätä. Ajattelin, että pojalla on jokin ongelma terveytensä kanssa.

Kun anomuskanoni loppui, menin heti heidän luokseen. Silloin tuskainen äiti sanoi lapselle: “No, Vasilakis, tämä on se pappi, josta puhuimme. Suutele hänen kättään.” Kuullessani lapsen nimen, sanoin hänelle: “Tulehan, Vasilakis, kumartamaan pyhää Nektariosta.” Pojan vastaus jähmetti minut paikalleni. Hän sanoi: “Kuinka vois in tulla, hyvä isä, koska en näe.” Sitten äiti alkoi kertoa: “Isä, puolisoni on merimies. Eräs hänen samassa laivassa työskentelevä toverinsa, joka tietää ongelmamme, antoi hänelle Teistä kirjoitetun kirjan Vanhus Nektarios. Hän myös kehotti meitä tulemaan tänne Kamarizaan pyytääksemme, että rukoilisitte pyhää Nektariosta auttamaan meitä!”

Kun äiti oli vielä jatkamassa puhettaan, poikanen keskeytti hänet äkisti ja sanoi: “Äiti, anna minun selittää! Sanohan, isä, onko sinulla pitkä parta? Kumarru vähän, että voin kokeilla sitä!” Hymyilin ja samalla kumarruin liikuttuneena. Lapsi syleili minua ja minä vastaavasti häntä. Sanoin hänelle: “Tulehan, Vasilakis, vien sinut kumartamaan pyhää, ja rukoillaan samalla vähän.” Hän vastasi: “Ei, isä-hyvä, minä rukoilen itse! Tiedän, mitä sanon hänelle. Anna minun sanoa hänelle, mitä itse haluan. Olen ajatellut asiat etukäteen!”

Häkellyin hänen tapauksestaan. Kiinnostukseni tuota lasta kohtaan kohosi huippuunsa. Sitten hän alkoi taas puhua minulle mykistäen minut: “Isä, minä en näe mitään. Tiedän, että minulla on kaksi kasvainta silmissäni, enkä siksi voi nähdä. Me menemme äidin ja isän kanssa Englantiin, ja siellä lääkärit poistavat silmäni, etten kuolisi. Silloin en kuitenkaan näe enää koskaan äitiäni! Mutta, tiedätkö, minulla on paljon leluja, joita isäni on tuonut minulle! Ennen näin ne ja leikin niillä. Nyt en enää pysty leikkimään, ja siksi tahdon antaa ne kaikki köyhille lapsille. Olen puhunut tästä vanhemmilleni, mutta he eivät ole vielä antaneet niitä. He sanoivat, että leikin taas niillä, kun näen. Hmm! Isä-hyvä, sano sinä heille, että he antaisivat ne pois. Sinua he tottelevat! Vie nyt minut pyhän ikonin luokse ja sano minulle, onko se iso? Onko pyhällä jalat? Näkyvätkö ne?”

Ällistyneenä ja aivan liikuttuneena näistä sanoista selitin hänelle, että pyhä on kuvattu ikoniin kokovartaloisena. Sitten sokea lapsukainen jatkoi: “Ota, isä, kiinni minun päästäni ja paina se pyhän ikonia vasten!” Tein niin. Sitten lapsi alkoi puhua: “Pyhä Nektarios, minä en näe sinua. En näe ketään. Kun nyt menen Englantiin, lääkärit ottavat silmäni pois! Kuolen! Auta, jotta äiti, isä ja ystäväni eivät murehtisi. Tiedän, että sinä olet voimakas ja voit auttaa minua. En tiedä miten, mutta auta minua. Auta minua – – .”

Tuolla hetkellä äiti purskahti itkuun ja sanoi nyhkyttäen: “Vanhus, olemme perillä siitä suuresta ihmeestä, jonka pyhä Nektarios teki Teille. Olemme lukeneet sen kirjasta. Uskomme, että pyhä voi tehdä ihmeen meidänkin lapsellemme. Anokaa sitä, vanhus, anokaa sitä. Pyydämme Teitä: rukoilkaa häntä sillä uskalluksella, joka Teillä on!”

Paikalla oli paljon ihmisiä, jotka seurasivat tapahtumaa, ja itkivät. He pyysivät pyhää tekemään ihmeen tuolle suloiselle lapselle. Ilmapiiri oli jännittynyt, usko oli kohonnut huippuunsa. Tunsimme kaikki voimakkaasti pyhämmen läsnäolon. Kumarruin ja kuiskasin pojan korvaan: “Vasilakis, lapseni, sinun ei pidä sanoa, että kuolet. Jumala tietää paremmin kuin meistä kukaan, mitä Hänen tulee tehdä. Hänen käsissään on elämämme, ja meidän pitää kiittää Häntä elämästä. On synty sanoa jotakin muuta. Koska tulit tänne, pyhä auttaa sinua. Kuulitko äsken, kun äitisi puhui kirjasta, jossa kerrotaan, miten minä olin aivan kuoleman partaalla ja silti pyhä Nektarios anoi rakasta Jumalaa, että Hän antaisi minulle vielä vähän elinaikaa, ja Hän antoi sitä vuosikaupalla! Näetkö, lapseni... Minä sanon sinulle, että sinä kasvat, koet elämän ilon, mutta näet myös tämän maailman turhuuden. Sinusta tulee vielä – sataviisikymmentävuotias! Älä murehdi.”

Sitten käännyin suuren pyhiinvaeltajajoukon puoleen. Sanoin kaikille noille kynelehtiville ihmisille: “Tulkaa kaikki, rakkaat veljet, rukoilkaamme yhdessä, että Jumalan pyhä tekisi ihmeen. Rukoilkaamme häntä kaikki yhdessä. Rukoilkaamme myös Jumalansynnyttäjää, meidän kaikkien suurta Äitiä. Varmasti hän säälii meitä. Sellaisia kuin tuo pikku-Vasilios on maailmassa paljon – lapsia, joilla on tuhat ja yksi sairautta: Vasilioksia, Marioita, Johanneksia, Konstantinoksia ja muita, jotka kärsivät vaikeista sairauksista. Antakoon sielumme kellot hengellisen hälytysäänen, ja nostakaamme sydämemme silmät Jumalan puoleen. Sanokaamme Hänelle: ‘Isä, Sinä käskit meitä kolkuttamaan ovelle. Avaa se! Tahdomme pyytää Sinulta jotakin. Lahjoita tänään pyhän Nektarioksen esirukouksien kautta terveys pienelle ystävälemme. Lähetä pyhäsi kautta armosi kaikille sairaille lapsukaisille, missä tahansa he ovatkin. Siunaa, Herra, heitä. Anna heille terveys – – .’”

Rukous päättyi. Kaikki me itkimme hartaudesta ja liikutuksesta. Sitten äiti ja lapsi lähtivät.

Kun tapauksesta oli kulunut viikko ja olin sytyttämässä pyhän lampukkaa, eräs silmälasipäinen pikkupoika riensi juoksuvauhtia kohti minua. Kun hän lähestyi minua, hän huusi minulle pontevasti: “Terve, isä, terve!” Silitin pojan päätä ja kysyin hymyssä suin hänen nimeään. Sil-

loin kuulin vastauksen, joka jätti minut sanatta: “Loistavaa, isä, joko sinä unohdit Vasilakiksen? Isä-hyvä, minä olen Vasilakis, joka olin sokea ja jonka äitini toi tänne viime viikolla. Menimme Englantiin, ja lääkärit tutkivat minut. En tiedä, mitä he tekivät, mutta nyt näen samalla tavalla kuin silloin ennen! Po-Po! Oletpa sinä, isä, laiha!” Taustalla lapsen vanhemmat itkivät ja nauroivat samaan aikaan. Polvistuimme kaikki pyhän Nektarioksen eteen ja kiitimme häntä. Vasilakis otti taas itselleen leijonan osan rukoiltaessa. Hän sanoi muun muassa: “Pyhä Nektarios, tuhannet kiitokset sinulle. Kiitän paljon myös tuota isää, joka risti öljyllä silmäni, niin että tulin terveeksi. Nyt leikin taas leluillani, enkä enää anna niitä pois. Mutta koska lupasin, annan pois joitakin. Teinpä niin tai näin, minulla on niitä joka tapauksessa paljon!”

Tämän tapauksen jälkeen poikanen on käynyt säännöllisesti täällä kirkossa. Nyt hän menee peruskoulun kolmannelle luokalle ja on erinomainen oppilas, huippuälykäs lapsi. Meistä on tullut keskenämme parhaat ystävät!

Kääntänyt kreikasta Hannu Pöyhönen